

Arrest

nr. 200 978 van 9 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 7 maart 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 2 maart 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. A. BOTTELIER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. T. SCHREURS, die loco Mr. E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 juni 2001 dient verzoekster een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 26 juni 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 16 augustus 2001 bevestigt de Commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van verblijf. Verzoekster tekent tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad van State. Op 11 juni 2002 verwerpt de Raad van State de vordering van verzoekster bij arrest met nummer 107.676.

Op 11 april 2003 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9 lid 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 5 december 2007 verklaart de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag zonder voorwerp.

Op 26 november 2003 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 8 januari 2004 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 1 juli 2004 dient verzoekster een derde asielaanvraag in. Op 13 juli 2004 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring. Op 27 november 2007 verwerpt de Raad van State de vordering ingesteld door verzoekster bij arrest met nummer 177.229.

Verzoekster was inmiddels, in 2006 teruggekeerd naar Georgië. Het is niet duidelijk wanneer zij opnieuw naar België is gekomen. Het eerste spoor na haar vertrek is de aanvraag om machtiging tot verblijf die zij indiende op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op 8 december 2010. Op 8 maart 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk.

Op 26 januari 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 7 maart 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Op 17 september 2013 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt op 25 februari 2014 bij arrest met nummer 119 464 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

Op 25 mei 2011 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 18 november 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Er wordt tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 24 december 2013 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 18 april 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk. Tevens wordt de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen en tot het opleggen van een inreisverbod. Bij arrest nummer 131 470 vernietigt de Raad op 1 september 2014 het inreisverbod.

Op 13 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod. De Raad verwerpt op 21 mei 2015 het tegen het inreisverbod ingestelde beroep bij arrest met nummer 145 834.

Op 23 augustus 2016 dient verzoekster opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in. Op 6 februari 2017 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard en op 10 november 2017 wordt ze ongegrond verklaard. Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing heeft ingediend is bij de Raad gekend onder het nr. 215 225 en is nog hangende.

1.2. De verwerende partij nam op 2 maart 2018 in hoofde van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dat haar op dezelfde dag werd betekend. Dit is de bestreden beslissing. De motieven ervan luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten<1>;

[...]

nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene beschikt over een geldig paspoort maar kan niet aantonen minder lang dan 90 op 180 dagen in België aanwezig te zijn. Er is immers geen geldige inreisstempel in het paspoort.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 17/11/2017.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam voor het eerst naar België in 2001. Ze keerde echter terug naar Georgië in 2006. Het is onduidelijk wanneer ze terug naar België is gekomen. Mogelijk was dit pas in 2010, toen ze een aanvraag tot regularisatie indiende. In de periode 2006 tot de regularisatieaanvraag van 2010 is er immers in België van betrokkene geen spoor.

Betrokkene diende verschillende aanvragen in tot regularisatie in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 namelijk op 08/12/2010, 25/05/2011 en op 24/12/2013. DVZ beoordeelde deze aanvragen telkens onontvankelijk. Betrokkene nam telkens kennis van de beslissing. Een schending van artikel 3 werd niet aannemelijk gemaakt.

Zij ondernam daarnaast 2 pogingen om haar dossier medisch te laten regulariseren in het licht van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980, namelijk op 26/01/2014 en op 23/08/2016. DVZ verwierp uiteindelijk deze aanvragen.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Georgië (land van herkomst) is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk. In het medisch advies, verkregen volgens de QED - procedure, staat verder nog te lezen dat betrokkene met het oog op de voorbereiding van de repatriëring kan worden vastgehouden in een gesloten centrum indien haar bloedwaarden door een arts worden opgevolgd. Daar kan in het gesloten centrum voor gezorgd worden. Een arts en een medisch team zullen betrokkene nakijken en opvolgen. Zij is volgens ditzelfde medische advies geschikt om te reizen. Dit zal ook nog eens nader onderzocht worden door een centrumarts. Verder vermeldt het medisch advies dat er geen objectieve gronden zijn aangevoerd om de nood aan mantelzorg te rechtvaardigen.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk haar kinderen K. Artur (OV ...), K. Violetta (OV ...) en K. Inga (OV ...). Zij beschikken allen over een recht op verblijf in België en hebben ondertussen een gezin gesticht. Betrokkene heeft dus ook kleinkinderen in België. In één van de regularisatieaanvragen haalt men aan dat betrokkene een goede band heeft met de kleinkinderen en dat een repatriëring van betrokkene een 'psychologisch trauma' bij de kinderen zou veroorzaken. Dit is misschien nogal overdreven en pathetisch geformuleerd. Het staat de familie van betrokkene immers vrij om haar achterna te reizen naar het land van herkomst zijnde Georgië. Ook de kinderen kunnen meereizen naar Georgië om hun oma daar te gaan bezoeken. Dit kan voor hen zelfs een zeer spannende en verrijkende ervaring zijn. Betrokkene kan eenmaal terug in Georgië bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Zij krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd maar kan, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, ten allen tijde een opschorting of een opheffing van dit inreisverbod aanvragen om zo haar kinderen en kleinkinderen in België te komen bezoeken. Tijdens de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er is van een schending van artikel 8 met betrekking tot het familiale leven alvast geen sprake.

Betrokkene zou al enige tijd in België verblijven. Het is onduidelijk sinds wanneer ze terug naar België is gekomen. Vermoedelijk was dit ergens in 2010 aangezien ze datzelfde jaar een regularisatieaanvraag

indiende. Dat wil zeggen dat ze na een afwezigheid van 4 jaar, ondertussen ongeveer 8 jaar terug in België is. Langdurig verblijf opent echter geen recht op verblijf. Betrokkene bracht deze hele periode ook gedeeltelijk onder AI door (een precair verblijfsstatuut). Ze heeft mogelijk een netwerk van sociale contacten hebben opgebouwd en heeft Nederlands geleerd. Er is met andere woorden sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch bracht zij het grootste deel van haar leven door in Georgië, zij spreekt zeker nog de taal en heeft er mogelijk nog kennissen/vrienden/familie wonen. Hoewel zij ontkent dat ze nog iemand kent in Georgië, kunnen we ons immers afvragen bij wie ze verbleven heeft tussen 2006 en 2010. Het is best mogelijk dat ze gedurende die tijd bij vrienden/familie/kennissen in Georgië verbleef. Deze elementen brengen ons tot de conclusie dat het voor betrokkene waarschijnlijk niet zo moeilijk zal zijn om opnieuw een privéleven op te bouwen in het land van herkomst, zijnde Georgië. Ten slotte kunnen we nog even de afweging maken tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van betrokkene anderzijds bij het verderzetten van dit privéleven op Belgische grond. Het staat buiten kijf dat het belang van de staat in haar strijd tegen de illegaliteit primeert op de belangen van betrokkene bij het verderzetten van haar - in illegaliteit en precair verblijf opgebouwde - privéleven. Een schending van artikel 8 kan met betrekking tot het recht op een privéleven dus evenmin aannemelijk worden gemaakt. Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene beschikt over een geldig paspoort maar kan niet aantonen minder lang dan 90 op 180 dagen in België aanwezig te zijn. Er is immers geen geldige inreisstempel in het paspoort.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 17/11/2017.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam voor het eerst naar België in 2001. Ze keerde echter terug naar Georgië in 2006. Het is onduidelijk wanneer ze terug naar België is gekomen. Mogelijk was dit pas in 2010, toen ze een aanvraag tot regularisatie indiende. In de periode 2006 tot de regularisatieaanvraag van 2010 is er immers in België van betrokkene geen spoor.

Betrokkene diende verschillende aanvragen in tot regularisatie in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 namelijk op 08/12/2010, 25/05/2011 en op 24/12/2013. DVZ beoordeelde deze aanvragen telkens onontvankelijk. Betrokkene nam telkens kennis van de beslissing. Een schending van artikel 3 werd niet aannemelijk gemaakt.

Zij ondernam daarnaast 2 pogingen om haar dossier medisch te laten regulariseren in het licht van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980, namelijk op 26/01/2014 en op 23/08/2016. DVZ verwierp uiteindelijk deze aanvragen.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Georgië (land van herkomst) is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk. In het medisch advies, verkregen volgens de QED - procedure, staat verder nog te lezen dat betrokkene met het oog op de voorbereiding van de repatriëring kan worden vastgehouden in een gesloten centrum indien haar bloedwaarden door een arts worden opgevolgd. Daar kan in het gesloten centrum voor gezorgd worden. Een arts en een medisch team zullen betrokkene nakijken en opvolgen. Zij is volgens ditzelfde medische advies geschikt om te reizen. Dit zal ook nog eens nader onderzocht worden door een centrumarts. Verder vermeldt het medisch advies dat er geen objectieve gronden zijn aangevoerd om de nood aan mantelzorg te rechtvaardigen.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk haar kinderen K. Artur (OV ...), K. Violetta (OV ...) en K. Inga (OV ...). Zij beschikken allen over een recht op verblijf in België en hebben ondertussen een gezin gesticht. Betrokkene heeft dus ook kleinkinderen in België. In één van de regularisatieaanvragen haalt men aan dat betrokkene een goede band heeft met de kleinkinderen en dat een repatriëring van betrokkene een 'psychologisch trauma' bij de kinderen zou veroorzaken. Dit is misschien nogal overdreven en pathetisch geformuleerd. Het staat de familie van betrokkene immers vrij om haar

achterna te reizen naar het land van herkomst zijnde Georgië. Ook de kinderen kunnen meereizen naar Georgië om hun oma daar te gaan bezoeken. Dit kan voor hen zelfs een zeer spannende en verrijkende ervaring zijn. Betrokkene kan eenmaal terug in Georgië bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Zij krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd maar kan, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, ten allen tijde een opschorting of een opheffing van dit inreisverbod aanvragen om zo haar kinderen en kleinkinderen in België te komen bezoeken. Tijdens de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er is van een schending van artikel 8 met betrekking tot het familiale leven alvast geen sprake.

Betrokkene zou al enige tijd in België verblijven. Het is onduidelijk sinds wanneer ze terug naar België is gekomen. Vermoedelijk was dit ergens in 2010 aangezien ze datzelfde jaar een regularisatieaanvraag indiende. Dat wil zeggen dat ze na een afwezigheid van 4 jaar, ondertussen ongeveer 8 jaar terug in België is. Langdurig verblijf opent echter geen recht op verblijf. Betrokkene bracht deze hele periode ook gedeeltelijk onder AI door (een precair verblijfsstatuut). Ze heeft mogelijk een netwerk van sociale contacten hebben opgebouwd en heeft Nederlands geleerd. Er is met andere woorden sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch bracht zij het grootste deel van haar leven door in Georgië, zij spreekt zeker nog de taal en heeft er mogelijk nog kennissen/vrienden/familie wonen. Hoewel zij ontkent dat ze nog iemand kent in Georgië, kunnen we ons immers afvragen bij wie ze verbleven heeft tussen 2006 en 2010. Het is best mogelijk dat ze gedurende die tijd bij vrienden/familie/kennissen in Georgië verbleef. Deze elementen brengen ons tot de conclusie dat het voor betrokkene waarschijnlijk niet zo moeilijk zal zijn om opnieuw een privéleven op te bouwen in het land van herkomst, zijnde Georgië. Ten slotte kunnen we nog even de afweging maken tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van betrokkene anderzijds bij het verderzetten van dit privéleven op Belgische grond. Het staat buiten kijf dat het belang van de staat in haar strijd tegen de illegaliteit primeert op de belangen van betrokkene bij het verderzetten van haar - in illegaliteit en precair verblijf opgebouwde - privéleven. Een schending van artikel 8 kan met betrekking tot het recht op een privéleven dus evenmin aannemelijk worden gemaakt.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene beschikt over een geldig paspoort maar kan niet aantonen minder lang dan 90 op 180 dagen in België aanwezig te zijn. Er is immers geen geldige inreisstempel in het paspoort.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste ter kennis werd gegeven op 17/11/2017.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam voor het eerst naar België in 2001. Ze keerde echter terug naar Georgië in 2006. Het is onduidelijk wanneer ze terug naar België is gekomen. Mogelijk was dit pas in 2010, toen ze een aanvraag tot regularisatie indiende. In de periode 2006 tot de regularisatieaanvraag van 2010 is er immers in België van betrokkene geen spoor.

Betrokkene diende verschillende aanvragen in tot regularisatie in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 namelijk op 08/12/2010, 25/05/2011 en op 24/12/2013. DVZ beoordeelde deze aanvragen telkens onontvankelijk. Betrokkene nam telkens kennis van de beslissing. Een schending van artikel 3 werd niet aannemelijk gemaakt.

Zij ondernam daarnaast 2 pogingen om haar dossier medisch te laten regulariseren in het licht van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980, namelijk op 26/01/2014 en op 23/08/2016. DVZ verwierp uiteindelijk deze aanvragen.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Georgië (land van herkomst) is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk. In het medisch advies, verkregen volgens de QED - procedure, staat verder nog te lezen dat betrokkene met het oog op de voorbereiding van de repatriëring kan worden

vastgehouden in een gesloten centrum indien haar bloedwaarden door een arts worden opgevolgd. Daar kan in het gesloten centrum voor gezorgd worden. Een arts en een medisch team zullen betrokkene nakijken en opvolgen. Zij is volgens ditzelfde medische advies geschikt om te reizen. Dit zal ook nog eens nader onderzocht worden door een centrumarts. Verder vermeldt het medisch advies dat er geen objectieve gronden zijn aangevoerd om de nood aan mantelzorg te rechtvaardigen.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk haar kinderen K. Artur (OV ...), K. Violetta (OV ...) en K. Inga (OV ...). Zij beschikken allen over een recht op verblijf in België en hebben ondertussen een gezin gesticht. Betrokkene heeft dus ook kleinkinderen in België. In één van de regularisatieaanvragen haalt men aan dat betrokkene een goede band heeft met de kleinkinderen en dat een repatriëring van betrokkene een 'psychologisch trauma' bij de kinderen zou veroorzaken. Dit is misschien nogal overdreven en pathetisch geformuleerd. Het staat de familie van betrokkene immers vrij om haar achterna te reizen naar het land van herkomst zijnde Georgië. Ook de kinderen kunnen meereizen naar Georgië om hun oma daar te gaan bezoeken. Dit kan voor hen zelfs een zeer spannende en verrijkende ervaring zijn. Betrokkene kan eenmaal terug in Georgië bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Zij krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd maar kan, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, ten allen tijde een opschorting of een opheffing van dit inreisverbod aanvragen om zo haar kinderen en kleinkinderen in België te komen bezoeken. Tijdens de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er is van een schending van artikel 8 met betrekking tot het familiale leven alvast geen sprake.

Betrokkene zou al enige tijd in België verblijven. Het is onduidelijk sinds wanneer ze terug naar België is gekomen. Vermoedelijk was dit ergens in 2010 aangezien ze datzelfde jaar een regularisatieaanvraag indiende. Dat wil zeggen dat ze na een afwezigheid van 4 jaar, ondertussen ongeveer 8 jaar terug in België is. Langdurig verblijf opent echter geen recht op verblijf. Betrokkene bracht deze hele periode ook gedeeltelijk onder AI door (een precair verblijfsstatuut). Ze heeft mogelijk een netwerk van sociale contacten hebben opgebouwd en heeft Nederlands geleerd. Er is met andere woorden sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch bracht zij het grootste deel van haar leven door in Georgië, zij spreekt zeker nog de taal en heeft er mogelijk nog kennissen/vrienden/familie wonen. Hoewel zij ontkent dat ze nog iemand kent in Georgië, kunnen we ons immers afvragen bij wie ze verbleven heeft tussen 2006 en 2010. Het is best mogelijk dat ze gedurende die tijd bij vrienden/familie/kennissen in Georgië verbleef. Deze elementen brengen ons tot de conclusie dat het voor betrokkene waarschijnlijk niet zo moeilijk zal zijn om opnieuw een privéleven op te bouwen in het land van herkomst, zijnde Georgië. Ten slotte kunnen we nog even de afweging maken tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van betrokkene anderzijds bij het verderzetten van dit privéleven op Belgische grond. Het staat buiten kijf dat het belang van de staat in haar strijd tegen de illegaliteit primeert op de belangen van betrokkene bij het verderzetten van haar - in illegaliteit en precair verblijf opgebouwde - privéleven. Een schending van artikel 8 kan met betrekking tot het recht op een privéleven dus evenmin aannemelijk worden gemaakt.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Niet Eurodac :

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden."

1.3. Het tijdstip van uitvoering van de verwijderingsmaatregel is nog niet bekend.

2. Voorwerp van het beroep.

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.2.1.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.2.1.2. Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid "De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

3.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.2.2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing en betoogt het volgende:

"1.1

Artikel 3 van het EVRM houdt een absoluut verbod in op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of straf. Zodoende mag er bij een terugkeer naar het land van herkomst geen reëel risico bestaan op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken is verplicht om artikel 3 EVRM te toetsen wanneer een uitwijzingsbevel wordt genomen. De Dienst Vreemdelingenzaken mag geen uitwijzingsbevel nemen wanneer blijkt dat de uitvoering van het bevel strijdig is met artikel 3 EVRM (zie R.v.St n° 239.259 van 28.09.17).

1.1.1

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing vooraleerst naar de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ, waaruit gebleken is dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet om te stellen dat hieruit redelijkerwijze kan worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. ^

Verwerende partij gaat volledig voorbij aan de hangende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing dd. 10.11.17 van ongegrondheid van de aanvraag cfr. art. 9ter van de vreemdelingenwet, die zal worden behandeld op 21 maart as. voor de IXde kamer.

De bestreden beslissing maakt geen enkele melding van deze procedure.

In deze procedure wordt nochtans een schending van artikel 3 EVRM aangevoerd in het kader van de gevorderde schorsing, waarover de Raad zich nog dient uit te spreken.

De Raad zal in dezelfde procedure tevens de wettelijkheid van de bestreden beslissing beoordelen gelet op de voorgelegde medische stukken (bijgevoegd bij de aanvraag cfr. art. 9ter dd. 23.08.16) die de nood aan mantelzorg staven.

Door geen melding te maken van deze procedure heeft verwerende partij niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel maar ook de motiveringsplicht geschonden.

1.1.2

Verwerende partij verwijst verder naar een medisch advies, verkregen volgens de QED-procedure, waarin staat dat betrokkene met het oog op de voorbereiding van de repatriëring kan worden vastgehouden in een gesloten centrum indien haar bloedwaarden door een arts worden opgevolgd, Betreffend medisch advies werd niet ter kennis gebracht aan verzoekster; de inhoud is haar volstrekt onbekend. De "QED-procedure" is verzoekster evenmin bekend. De bestreden beslissing preciseert niet wanneer dit medisch advies werd verleend noch door wie het werd opgesteld, zodat het onmogelijk is om na te gaan of het een actueel advies betreft en of de opsteller hiertoe werd aangesteld door verwerende partij.

De bestreden beslissing vermeldt dat betrokkene volgens hetzelfde medisch advies geschikt wordt geacht om te reizen en dat er geen objectieve gronden zijn aangevoerd om de nood aan mantelzorg te rechtvaardigen.

Uit de bestreden beslissing valt niet op te maken op welke informatie men zich precies baseert om dergelijke conclusies te nemen. De conclusie omtrent de mantelzorg is temeer strijdig met de inhoud van de medische attesten voorgelegd in het kader van de aanvraag cfr. art. 9ter van de vreemdelingenwet dd. 23.08.16.

De bestreden beslissing is dermate vaag omtrent het medisch advies met als gevolg dat de beslissing verzoekster niet in staat stelt om kennis te nemen van de werkelijke motieven, met een manifeste schending van de motiveringsplicht tot gevolg.

1.1.3

Verzoekster werd voorafgaand aan de bestreden beslissing, in het vooruitzicht van repatriëring, niet medisch onderzocht noch op één of andere wijze gehoord door verwerende partij.

Een individuele inschatting door verwerende partij van de risico's bij terugkeer van verzoekster is hier derhalve niet gebeurd (!).

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing vermeldt, is er een strikte nood aan mantelzorg en is verzoekster niet in staat om een vliegreis te maken.

De strikte nood aan mantelzorg blijkt reeds uit de voorliggende medische attesten, gevoegd bij de aanvraag cfr. art. 9ter dd. 23.08.16, voorwerp van de hangende procedure voor de Raad (RvV 215.225/IX).

Waar verwerende partij stelt dat er geen objectieve gronden zijn om mantelzorg te rechtvaardigen, druist dit in tegen de stukken van het dossier.

Naast de oogaandoening, aangevoerd als nieuw element ter staving van de aanvraag cfr. art. 9ter dd. 23.08.16, lijdt verzoekster aan andere belangrijke gezondheidsproblemen waaronder nog steeds hartproblemen,

Verzoeksters huisarts Dr. C(...) attesteerde hieromtrent op 02.03.18 (stuk 2):

"...meerdere belangrijke gezondheidsproblemen, waaronder hartproblemen. Zij moet maandelijks bloedcontrole krijgen om de bloedstolling te bepalen want zij neemt bloedverdunner (Marcoumar). Zij is snel kortademig en neemt hiervoor burinex wat een waterafdriver is en waardoor zij vaak moet plassen... Haar laatste bloedanalyse M/as niet goed: er waren afwijkende cholesterolwaarden, suikerwaarden, schildklierwaarden en verminderde nierfunctie. ... een hoog cardio-vasculair risico... Stress en nerveusheid kunnen de hartproblemen doen escaleren. ...

De laatste jaren werd zij dagelijks door haar dochter geholpen omdat zij niet voor haar zelf kan zorgen door haar gezondheidsproblemen. ...

Daarbovenop is een vliegreis een gevaar voor haar gezondheid. " (...)

Huisarts Dr. C(...) herhaalt de nood aan mantelzorg en geeft een negatief reisadvies, Hierbij kan nuttig verwezen worden naar het artikel "Reizigersadvies in de huisartsenpraktijk"

(www.tiidschriftpraktijkondersteuning.nl/archief/voliedliq/id75-rei2iger8aclvies-in-cle-hui5artsenDraktiik.html) -Waar

verwerende partij zelf soms naar verwijst in haar beslissingen-, dat vermeldt dat het uiterst belangrijk is om een advies op maat te verlenen met afstemming van de mogelijkheden en onmogelijkheden van de patiënt en de risico's voor bepaalde reizen.

Dit advies vermeldt tevens : "Bij veel reisplannen hoort een vliegreis. Vliegen in een druk- cabine is te vergelijken met een verblijf op 2000 meter hoogte. Dat leidt tot een vermindering van de zuurstofspanning van 4-5 kPa ..zodat patiënten met een beperkte inspannings- tolerantie in de problemen kunnen komen. Om op 2000 m hoogte te kunnen verblijven, moet men een inspanning kunnen leveren vergelijkbaar met tuinieren, fietsen of twee trappen oplopen...."

Het advies vermeldt daarnaast dat de huisarts of de praktijkondersteuner een goed overzicht heeft zowel over de actuele situatie als van de voorgeschiedenis van de patiënt zodat deze de meest aangewezen persoon is voor een juiste advisering omtrent reisadvies.

Rekening houdende met de gezondheidssituatie van verzoekster, voor wie een PSI cardio- vasculair risico bestaat en die last heeft van kortademigheid, brengt een vliegtuigreis met vermindering van de zuurstofspanning te veel risico's met zich mee. Activiteiten zoals tuinieren, fietsen of twee trappen oplopen zijn niet haalbaar voor verzoekster.

Door geen risico-inschatting op maat van verzoekster te hebben gedaan -zonder medisch onderzoek of horen van verzoekster- voorafgaandelijk aan bestreden beslissing, heeft verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

De bestreden beslissing, met de repatriëring van verzoekster én de stopzetting van de noodzakelijke mantelzorg tot gevolg, leidt onmiskenbaar tot een schending van art, 3 EVRWI.

Een eventueel naderhand afgeleverd "fit-to-fly" attest van de centrumarts, op vraag van verwerende partij, kan de onwettelijkheid van de bestreden beslissing niet remediëren.

1.2

Alle kinderen en kleinkinderen van verzoekster zijn in België alwaar zij allen verblijfsrecht hebben. Haar echtgenoot dhr. A. K. is overleden.

Voor verzoekster is het onmogelijk om een familieleven of privéleven te hebben in Georgië vermits er geen familie of kennissen meer wonen (zoals uiteengezet en gestaafd in de aanvraag cfr. art. 9bis vreemdelingenwet dd. 18.12.13),

Ingeval van terugkeer naar Georgië, kan verzoekster bij niemand terecht.

In de periode van 2006 tot 2010 verbleef verzoekster samen met haar dochter Violetta in Georgië. Zij waren immers samen gereisd vanuit België naar Georgië en zijn vervolgens samen teruggekomen naar België.

Violetta verkreeg intussen verblijfsrecht kreeg in België, met als gevolg dat verzoekster werkelijk niemand meer heeft in Georgië.

Zij kan er niet terecht bij familie noch bij kennissen, Kennissen met wie zij vroeger contact had (voor 2001) zijn intussen overleden.

Bijgevolg heeft zelfs een tijdelijke verwijdering -voor een op voorhand onbekende duur- voor verzoekster zeer grote gevolgen, tevens mede gelet op de nodige mantelzorg (zie hoger).

In deze omstandigheden weegt het belang van verzoekster sterker door dan het belang van de staat. In casu is de maatregel tot uitwijzing disproportioneel.

Nu een privé- en familieleven onmogelijk wordt gemaakt door de bestreden beslissing schendt deze artikel 8 van het EVRM.

Dat gelet op het bovenstaande het middel ernstig is."

3.3.2.2. In de mate dat verzoekster de verwerende partij verwijt de bestreden beslissing te hebben genomen terwijl het beroep tegen de beslissing aangaande de afwijzing van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hangende is (215 225) en op 21 maart e.k. zal worden behandeld, moet erop worden gewezen dat deze procedure niet schorsend is, en de verwerende partij niet verhindert een verwijderingsbeslissing zoals de onderhavige te nemen. Verzoekster toont in casu dan ook niet aan welk belang zij erbij zou hebben dat zou worden gemotiveerd over de hangende procedure. De verwerende partij is er wel, op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, toe gehouden om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing onder meer rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, hetgeen zij heeft gedaan, nu zij zich heeft uitgesproken over alle door verzoekster ingediende aanvragen om medische regularisatie, daarin begrepen de meest recente. In de bestreden beslissing wordt daarover als volgt gemotiveerd:

“Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Georgië (land van herkomst) is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.”

Verzoekster toont niet aan dat dit niet afdoende zou zijn in het licht van artikel 3 van het EVRM. Zij is weliswaar van oordeel dat in de voormelde procedure 215 225 een schending van deze bepaling wordt aangevoerd, waarover de Raad zich dus nog dient uit te spreken, maar niets verhindert haar om de argumenten waaruit zij een dergelijke schending afleidt, in de huidige procedure aan het oordeel van de Raad voor te leggen. Zij kent immers de motieven van de beslissing aangaande haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en had deze ook in de huidige procedure kunnen toetsen aan artikel 3 van het EVRM, zo ook in het licht van de door haar beweerde nood aan mantelzorg. Verzoekster blijft op dat vlak echter in gebreke en heeft, ten overvloede, ook geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid zoals voorzien in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet, om de hangende vordering tot schorsing versneld te laten behandelen bij wege van voorlopige maatregel.

Verzoekster verwijst naar de motivering betreffende de QED-procedure en betoogt dat deze procedure haar niet bekend is, net zomin als de inhoud van het advies. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“In het medisch advies, verkregen volgens de QED - procedure, staat verder nog te lezen dat betrokkene met het oog op de voorbereiding van de repatriëring kan worden vastgehouden in een gesloten centrum indien haar bloedwaarden door een arts worden opgevolgd. Daar kan in het gesloten centrum voor gezorgd worden. Een arts en een medisch team zullen betrokkene nakijken en opvolgen. Zij is volgens ditzelfde medische advies geschikt om te reizen. Dit zal ook nog eens nader onderzocht worden door een centrumarts. Verder vermeldt het medisch advies dat er geen objectieve gronden zijn aangevoerd om de nood aan mantelzorg te rechtvaardigen.”

Hieruit blijkt dat de inhoud van het advies is weergegeven, zodat verzoekster er zich tegen kan verweren. Dat de datum van het advies niet vermeld is en de opsteller niet gekend, kan de bestreden beslissing niet vitiëren, nu duidelijk wordt gesteld dat het advies werd uitgevaardigd met het oog op de voorbereiding van de repatriëring en verzoekster de argumenten, zoals gesteld, kan trachten te weerleggen. Dat verzoeksters situatie voorafgaand aan de repatriëring niet werd nagegaan, kan dan ook niet worden bijgetreden. Er wordt dus, naar analogie met de uitkomst van de medische regularisatieprocedures vastgesteld dat verzoekster kan reizen. Het gegeven dat thans in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat dit periodiek verder zal worden opgevolgd, getuigt alleen maar van goed bestuur. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat een ambtenaar-geneesheer bij de dienst Vreemdelingenzaken het advies heeft opgesteld. Het is in wezen een recapitulatie en actualisatie van alle in het kader van eerdere aanvragen om medische redenen aangehaalde elementen, en de verwerende partij heeft zich er aldus van verzekerd niets over het hoofd te hebben gezien alvorens verzoekster daadwerkelijk wordt gerepatriëerd. In die zin voegt het niets toe aan de beoordeling van verzoeksters medische situatie in de beslissingen aangaande haar eerdere aanvragen. Zoals reeds gesteld stond het haar vrij om die beoordelingen in het kader van het onderhavig beroep te laten toetsen op hun actuele karakter en in het licht van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster stelt dan wel dat de conclusie dat er geen nood is aan mantelzorg strijdt met de attesten die werden voorgelegd in het kader van de aanvraag van 23 augustus 2016 (zie zaak 215 225) maar zij toont niet met concrete elementen aan op welke gronden zij daardoor in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM terecht zal komen. Hierna zal nog blijken dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij zich in haar land van herkomst op niemand zou kunnen beroepen om haar bij te staan, en al evenmin dat er redenen zijn waarom haar dochter Violetta, als mantelzorger, of één van haar andere kinderen haar niet zou kunnen vergezellen. Daarbij moet worden benadrukt dat het aan verzoekster toekomt, in het kader van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, om alle elementen aan te brengen waaruit op het eerste gezicht kan blijken dat het middel ernstig is, en dat het niet aan de Raad is om in een meer dan vuistdik dossier te gaan zoeken of er mogelijks hinderpalen zouden kunnen zijn die eraan in de weg staan dat één van haar kinderen haar zou vergezellen naar haar land van herkomst. Ter zaken kan nog worden verwezen naar de beoordeling van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster verwijst vervolgens naar het medisch attest dat zij thans bij haar verzoekschrift voegt. In de mate dat zij hiermee een schending van artikel 3 van het EVRM wil aannemelijk maken, moet het volgende worden gesteld:

Het attest dateert van 2 maart, dag waarop de bestreden beslissing werd genomen. Het is niet duidelijk of het nog aan de verwerende partij werd overgemaakt vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. Sowieso wordt het betrokken in de beoordeling van de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gelet op uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet. In dit attest wordt het volgende gesteld:

"Mijn patiënte heeft meerdere belangrijke gezondheidsproblemen, waaronder hartproblemen. Zij moet maandelijks bloedcontrole krijgen om de bloedstolling te bepalen want zij neemt een bloedverdunner (Marcoumar). Zij is snel kortademig door haar hartproblemen en neemt hiervoor ook burinex wat een waterafdriver is en waardoor zij vaak moet plassen. Haar laatste bloedanalyse was niet goed: er waren afwijkende cholesterolwaarden, suikerwaarden, schildklierwaarden en verminderde nierfunctie. Zij moet hiervoor verder opgevolgd worden omwille van beginnende suikerziekte, hypercholesterolemie, chronisch nierlijden. Dit is heel belangrijk omdat de patiënte een hoog cardio-vasculair risico heeft. Stress en nerveusheid kunnen de hartproblemen doen escaleren. Zij heeft veel kniepijn beiderzijds en onderging hiervoor al operaties. Zij heeft hierdoor veel moeite om ver te stappen en trappen op te gaan. Zij draagt normaal een tandprothese, deze werd bij ophaling van mijn patiënte thuis vergeten, zonder deze prothese kan zij moeilijk eten. Zij heeft hulp nodig om zich te wassen en aan te kleden. De laatste jaren werd zij dagelijks door haar dochter geholpen omdat zij niet voor haar zelf kan zorgen door haar gezondheidsproblemen. Zij kan zelf geen boodschappen doen of het huishouden doen. Zij heeft ook geen ziekte-inzicht en weet niet welke medicatie ze moet innemen. Haar dochter zorgde ervoor dat ze de juiste medicatie innam en begeleidde haar naar de nodige consultaties bij huisarts en specialisten, omdat de patiënte zelf niet begreep wat het gezondheidsprobleem is en wat er moest gebeuren. In het land van herkomst is geen familie meer aanwezig die voor patiënte kan zorgen. Daarom is het volgens mij niet aangewezen om deze mevrouw te deporteren naar haar land van herkomst. Daarbovenop is de vliegreis een gevaar voor haar gezondheid. "

Wat betreft de tandprothese werd ter zitting door de verwerende partij geopperd dat die inmiddels wellicht bezorgd werd. De raadvrouw van verzoekster heeft dat niet ontkend.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*.

In zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 heeft het EHRM in zijn § 183 het volgende gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte: het gaat om "situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)". Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Het is thans duidelijk dat de verzoekende partij ook niet aanvoert, noch kan dit redelijkerwijs uit de recente medische attesten worden afgeleid, dat zij in geval van verwijdering naar Georgië zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting. Voorts brengt zij geen enkel gegeven bij waaruit zou blijken dat zij van mogelijks noodzakelijke medische behandelingen of opvolging zou verstoken blijven in haar land van herkomst. In die zin is een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt. Ten overvloede kan nog worden vastgesteld dat met betrekking tot de in het attest van 2 maart 2018 vermelde medicatie reeds in het QED-verslag werd gesteld dat ze beschikbaar is in Georgië of kan worden vervangen door een beschikbaar alternatief.

In de mate dat verzoeker nog stelt dat een vliegreis een gevaar is voor haar gezondheid, moet erop worden gewezen dat zij, met het bijvoegen van een aantal elementen aangaande de zuurstofspanning in een vliegtuig, de Raad uitnodigt tot een zuiver medische beoordeling van haar situatie, waartoe hij niet bevoegd is. In het medisch attest wordt slechts summier geponeerd dat de vliegreis een gevaar is voor de gezondheid, zonder meer. Hoewel niet duidelijk, lijkt dit probleem gelieerd met de aangevoerde inspanningstolerantie, hoge bloeddruk en hartproblematiek, met betrekking tot dewelke de ambtenaar-geneesheer in het kader van een eerder aanvraag al had geoordeeld dat deze geen aanleiding gaven

tot een verblijfsmachtiging om medische redenen. Verzoekster voert geen concrete argumenten aan waaruit blijkt dat deze beoordeling niet langer actueel zou zijn, omdat de situatie aanzienlijk zou verergerd zijn. Een en ander wordt overigens bevestigd in de vaststelling dat verzoekster in de meest recente aanvraag op grond van artikel 9ter van augustus 2016 geen gewag meer maakte van deze problematieken.

Wat betreft de schending van artikel 8 van het EVRM, betoogt verzoekster dat al haar kinderen en kleinkinderen in België zijn en hier allen verblijfsrecht hebben. Haar echtgenoot, zo stelt zij, is overleden. Zij kan geen familie- of privéleven meer hebben in Georgië omdat er geen kennissen of familie meer woont. Verzoekster betoogt dat zij dit heeft uiteengezet in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 18 december 2013. In de periode van terugkeer naar Georgië verblijf zij er met haar dochter Violetta, met wie zij ook samen naar België is teruggereisd. Violetta heeft ondertussen verblijfsrecht in België met als gevolg dat verzoekster niemand meer heeft in Georgië. Kennissen met wie zij vroeger contact had zijn overleden. Zelfs een tijdelijke verwijdering heeft dus voor verzoekster zeer grote gevolgen, tevens gelet op de nodige mantelzorg. De bestreden beslissing is derhalve disproportioneel.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat uit de feitenuiteenzetting is gebleken dat de aanvraag van 18 december 2013 waarvan verzoekster gewag maakt, reeds haar beslag heeft gekregen in de beslissing van 18 april 2014 waarbij ze onontvankelijk werd bevonden. Deze beslissing is definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

Voors moet het volgende worden gesteld:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

De verwerende partij heeft het volgende heeft gemotiveerd over verzoeksters familie- en privéleven:

"Betrokkene heeft familie in België, namelijk haar kinderen K. Artur (OV ...), K. Violetta (OV ...) en K. Inga (OV ...). Zij beschikken allen over een recht op verblijf in België en hebben ondertussen een gezin gesticht. Betrokkene heeft dus ook kleinkinderen in België. In één van de regularisatieaanvragen haalt men aan dat betrokkene een goede band heeft met de kleinkinderen en dat een repatriëring van betrokkene een 'psychologisch trauma' bij de kinderen zou veroorzaken. Dit is misschien nogal overdreven en pathetisch geformuleerd. Het staat de familie van betrokkene immers vrij om haar achterna te reizen naar het land van herkomst zijnde Georgië. Ook de kinderen kunnen meereizen naar Georgië om hun oma daar te gaan bezoeken. Dit kan voor hen zelfs een zeer spannende en verrijkende ervaring zijn. Betrokkene kan eenmaal terug in Georgië bij de Belgische vertegenwoordiging ter plaatse een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Zij krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd maar kan, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake, ten allen tijde een opschorting of een opheffing van dit inreisverbod aanvragen om zo haar kinderen en kleinkinderen in België te komen bezoeken. Tijdens de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Er is van een schending van artikel 8 met betrekking tot het familiale leven alvast geen sprake.

Betrokkene zou al enige tijd in België verblijven. Het is onduidelijk sinds wanneer ze terug naar België is gekomen. Vermoedelijk was dit ergens in 2010 aangezien ze datzelfde jaar een regularisatieaanvraag indiende. Dat wil zeggen dat ze na een afwezigheid van 4 jaar, ondertussen ongeveer 8 jaar terug in België is. Langdurig verblijf opent echter geen recht op verblijf. Betrokkene bracht deze hele periode ook gedeeltelijk onder Al door (een precair verblijfsstatuut). Ze heeft mogelijk een netwerk van sociale contacten hebben opgebouwd en heeft Nederlands geleerd. Er is met andere woorden sprake van een privéleven zoals in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch bracht zij het grootste deel van haar leven door in Georgië, zij spreekt zeker nog de taal en heeft er mogelijk nog kennissen/vrienden/familie wonen. Hoewel zij ontkent dat ze nog iemand kent in Georgië, kunnen we ons immers afvragen bij wie ze verbleven heeft tussen 2006 en 2010. Het is best mogelijk dat ze gedurende die tijd bij vrienden/familie/kennissen in Georgië verbleef. Deze elementen brengen ons tot de conclusie dat het voor betrokkene waarschijnlijk niet zo moeilijk zal zijn om opnieuw een privéleven op te bouwen in het land van herkomst, zijnde Georgië. Ten slotte kunnen we nog even de afweging maken tussen de belangen van de staat enerzijds en de belangen van betrokkene anderzijds bij het verderzetten van dit privéleven op Belgische grond. Het staat buiten kijf dat het belang van de staat in haar strijd tegen de illegaliteit primeert op de belangen van betrokkene bij het verderzetten van haar - in illegaliteit en precair verblijf opgebouwde - privéleven. Een schending van artikel 8 kan met betrekking tot het recht op een privéleven dus evenmin aannemelijk worden gemaakt."

Uit de motivering blijkt dat verweerder deze belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het eventuele gezinsleven van verzoekster in België enerzijds en de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid, hetgeen een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde, anderzijds. De verwerende partij oordeelde dat een terugkeer om de aanvraag in het herkomstland in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privé- of gezinsleven.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster zich enerzijds vergenoegt met de loutere bewering dat zij niemand meer heeft in Georgië, terwijl het niet onredelijk is te stellen dat aangezien zij tussen 2006 en 2010 nog in Georgië heeft verbleven, ervan kan worden uitgegaan dat zij aldaar nog familie, kennissen en vrienden zal hebben. Verzoekster betoogt dat zij destijds met haar dochter Violetta terugkeerde, maar dat zij inmiddels ook verblijfsrecht heeft in België. Evenwel toont verzoekster niet aan

dat het hebben van verblijfsrecht op zich zou verhinderen dat Violetta, als mantelzorger, of één van haar andere kinderen zich mee naar Georgië zou begeven. Verzoekster brengt hierover echter geen verdere gegevens bij. Andermaal moet worden benadrukt dat het aan verzoekster toekomt, in het kader van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, om alle elementen aan te brengen waaruit op het eerste gezicht kan blijken dat het middel ernstig is, en dat het niet aan de Raad is om zelf te gaan uitzoeken of er mogelijks hinderpalen zouden kunnen zijn die eraan in de weg staan dat één van haar kinderen haar zou vergezellen.

In casu kan op grond van het feit dat verzoekster deel zou uitmaken van een gezin in België met haar kinderen en kleinkinderen en tijdelijk –in acht genomen de vermelde mogelijkheid tot het vragen van een opheffing of opschorting van het inreisverbod van twee jaar dat haar werd opgelegd- van hen zal worden gescheiden, nog niet worden besloten dat de verwerende partij een disproportionele belangenafweging heeft doorgevoerd. Verzoekster wist of behoorde te weten dat zij niet op legale wijze in het land kon verblijven en ook haar kinderen konden er niet van onwetend zijn dat verzoeksters verblijfssituatie, en bij uitbreiding het opgebouwde gezinsleven, uitermate precair was (cf. EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Verzoekster heeft op het eerste gezicht niet aangetoond dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of onwettige wijze heeft besloten tot de afgifte van het bestreden bevel. Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn evenmin aannemelijk gemaakt.

Wat artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling slechts kan worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153 232). Aangezien de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

3.3.3. Het enig middel is niet ernstig; Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan . Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

A. WIJNANTS